



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 743/04
15.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Nevene Milojčić i Mirjane Ivić, članova veća, sa savetnikom Vesnom Karanović, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca Akcionarskog društva za trgovinu "AA", koje zastupaju punomoćnici Ađ do AJ, advokati svi __, protiv rešenja Ministarstva finansija i ekonomije Republike Srbije, Poreska uprava, Centrala - Sektor za poresko-pravne poslove, koordinaciju i nadzor broj 47-01074/2003-07 od 13.1.2004. godine, u predmetu inspekcijских mera, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 15.3.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva finansija i ekonomije Republike Srbije, Poreska uprava - Centrala - Sektor za poresko-pravne poslove, koordinaciju i nadzor broj 47-01074/2003-07 od 13.1.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija i ekonomije Republike Srbije, Poreska uprava, Centar za velike poreske obveznike Beograd broj 414-1K/2-216 od 8.4.2003. godine i br. 414-1A/2-216 od 8.4.2003. godine. Rešenjem prvostepenog organa broj 414-1K/2-216 od 8.4.2003. godine tužiocu je utvrđen konačan obračun poreza na dobit preduzeća za period od 1.1. do 31.12.2002. godine u iznosu od 29.028.016,40 dinara, a rešenjem istog organa broj 414-1A/2-216 od 8.4.2003. godine utvrđena mu je akontacija poreza na dobit preduzeća za period od 1.1. do 31.12.2003. godine u iznosu od 1.693.300,96 dinara.

U tužbi podnetoj ovom sudu tužilac preko punomoćnika osporava zakonitost rešenja tuženog organa ističući da činjenično stanje nije pravilno i potpuno utvrđeno te da je iz utvrđenih činjenica izveden nepravilan zaključak. Navodi da je poreska obaveza utvrđena tužiocu rešenjem prvostepenog organa broj 414-1K/2-216 od 8.4.2003. godine na osnovu knjigovodstvene greške a ne stvarno ostvarene dobiti tužioca. Naime, smatra da je ugovorom o razmeni nepokretnosti od 20.3.2002. godine prema kome je tužilac razmenio svoju imovinu poslovni centar za 20 poslovnih prostora na teritoriji grada Beograda u vlasništvu Republike Srbije pretrpeo gubitak. Iz iznetih razloga predlaže da Vrhovni sud Srbije tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi kao i da poništi rešenja prvostepenog organa broj 414-1K/2-216 od 8.4.2003. i broj 414-1A/2-216 od 8.4.2003. godine i predmet vrati prvostepenom organu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na tužbu tuženi organ je u svemu ostao kod razloga iznetih u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Po oceni navoda tužbe, odgovora na tužbu i svih spisa predmeta ove upravne stvari Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba je osnovana.

Iz spisa predmeta se vidi da je tužilac 18.6.2003. godine izjavio žalbu osporavajući jednim podneskom dva rešenja prvostepenog organa i to rešenje Ministarstva finansija i ekonomije - Poreska uprava - Centar za velike poreske obveznike Beograd broj 414-1K/2-216 od 8.4.2003. godine i rešenje istog prvostepenog organa broj 414-1A/2-216 od 8.4.2003. godine. Odlučujući o toj žalbi tužioca tuženi organ je osporenim rešenjem odbio kao neosnovanu predmetnu žalbu izjavljenu protiv rešenja prvostepenog organa broj 414-1K/2-216 od 8.4.2003. godine i protiv rešenja istog organa broj 414-1A/2-216 od 8.4.2003. godine.

Vrhovni sud Srbije nalazi da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca. To iz razloga što u smislu člana 229. Zakona o opštem upravnom postupku ("Službeni list SRJ", br. 33/97) drugostepeni tj. u konkretnom slučaju tuženi organ nije ovlašćen da spoji postupak po žalbi podnetoj protiv posebnih prvostepenih rešenja donetih u sličnim stvarima niti može po njima doneti jedno rešenje samo zbog toga što razlozi drugostepenog rešenja mogu biti identični ili slični. Naime, tuženi organ je bio dužan da navode žalbe u odnosu na svako prvostepeno rešenje raspravi posebnim rešenjem u čijem obrazloženju je trebalo da je data svestrana i potpuna ocena žalbenih navoda. Donošenju jednog drugostepenog rešenja po žalbenim navodima na dva prvostepena rešenja saglasno čl. 117. Zakona o opštem upravnom postupku imalo bi mesta samo ukoliko upravne stvari o kojima se raspravljalo u prvostepenim rešenjima čine jedinstvenu celinu, a to uslovi u konkretnom slučaju nisu ispunjeni zbog predmeta postupka iz prvostepenih rešenja. Pri tome, budući da je u pitanju poreski predmet to se u smislu člana 3. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji ("Službeni glasnik RS", br. 80/02 ... 70/03) ako tim zakonom nije drugačije propisano poreski postupak sprovodi po načelima i u skladu sa odredbama zakona kojim se uređuje opšti upravni postupak, pa je sud našao da je tuženi organ osporeno rešenje doneo uz navedenu bitnu povredu odredbi čl. 117 i 229. Zakona o opštem upravnom postupku

članom 42. navedena su dva povoda odredbi čl. 117. i 120. Zakona o općem upravnom postupku.

Sa iznetih razloga, nalazeći da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je primenom odredbi člana 41. stav 2. u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96) odlučio kao u dispozitivu presude, s tim što su primedbe suda iznete u ovoj presudi obavezne za tuženi organ u smislu člana 61. istog Zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 15.3.2006. godine, U.br. 743/04

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Vesna Karanović, s.r. Snežana Živković, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

zž